

סימון היה מאושר; כעת, הגברת ריץ תרפה ממנו. הזקנה הציקה לו מזה שבועות שיסלק את הרופא ממוחה — שיהסל אותה, לומר. השוטריים שעבר ציפה כבר בכיליון עיניים להחזו" הבא שלו. אך המלכודת עדיין לא נסגרה. מישרד התובע-המחוזי נזקק להוכחות הנוגעות ל- תשלום. אך סימון נמנע מלהיפגש עם אר- דונל במשך סוף-השבוע. הגברת ריץ סירבה למסור לסימון את הכסף, עד שתהיה בטוחה לחלוטין כי חתנה אכן מת. היא לא הסתפקה בארנקו של רגב, שאותו מסר לה סימון; היא ביקשה להכות כמה ימים. והיותו בכל מחיר. ארדונל התלונן על ההשתייה בחריפות, בפגישתם ברובינסווד במוצאי יום השני. הוא לא הצליח למצוא את סימון בטלפון, וזה אף לא הגיע לפגישתו שקבע לאותו ערב.

ארדונל הצליח להשיגו ביום המחרת, יום שלישי, ולקבע פגישה לשעה 11 בלילה, שב ברובינסווד. "מה נעלמת לי ליומיים?" שאל אר- דונל את סימון, כשזה נכנס. הם התיישבו בחדר האחורי כדי למנות את הכסף. הישר ביו של סימון התבלבל.

"אני צריך לתת לך שלושה עשר (13,000 דולר)", אמר לארדונל. "אלף כבר נתתי לך". "לא, לא. אתה צריך לתת לי ארבע עשר", אמר ארדונל. "נתת לי אלף; זה שלושה עשר. בהתחלה אמרת שצריך לך פים, אחר כך עוד אלפיים, ואחר כך עוד אלפיים... יחד, ארבעה עשר אלף". לסימון חסרו 1,000 דולר, אך ארדונל הניח לו להישאר חייב. זה לא שינה דבר: סימון נלקד.

בלשישי של התובע-המחוזי האיר ה- מול קצת פחות, כאשר ניסו ללכוד את הגברת ריץ. היא סירבה להיגרר לשיחה עם הבלש סוריקה כאשר, כשהוא עדיין מתחזה כרוצח-שכיר, ניגש אליה (ואל מאר שה, שהיתה בחברתה) מחוץ לכליבו שב קווינס בילוואר, עשרה ימים אחרי היעלמו של חתנה.

גם הסמל הארדמן לא הצליח להביאה לידי הרשעה-עצמית, כאשר טילפן אליה לביתה ביום השני, לומר לה שבעדתו לגשת למישטרה או אל מארשה אם לא יקבל סכום גדול יותר תמורת "ביצוע החוזה על הרופא".

סימון נאסר ב-6 ביוני. יש לנו הדשור טובות וחדשות רעות, אמר לו הבלש סוריקה. "החדשות הטובות הן שהרופא חי, והחדשות הרעות הן שקני ארדונל עובד איתנו". תוך שהוא ממלמל דברים על התאבדות, הסכים סימון לנסות להקיט את שיחתו עם הגברת ריץ. עוד באותו ערב נסע אל ביתה, כשרשם-קול מוצמד לגבו. הגברת ריץ סיימה את ארוחת-הערב שלה כאשר נכנס.

"היה דג הערב", אמרה לו. "אני אכלתי אותו". "כן, צחק הוא. "בדיוק כך". מאחר שהיתה מודאגת בשל שיחתו הטלפון ובשל העיקוב אחריה, שאלה את סימון אם גם הוא עוקבים.

"כן, הסיפורים האלה מטרידים אותי", אמר. "להודות על האמת, עכשיו אני חושב שזאת לא המישטרה. אני חושב שאלה הפרנסים שביצעו את העבודה".

"גם אני", אמרה. מאוחר יותר יצאו השניים לשתות כוסית, ולאחר-מכן הסיע סימון את הגברת ריץ הביתה. מייד אחר-כך תוחק בידו בלשי התובע-המחוזי, השיחה המוקלטת היתה מלאת רמזים, לדעתם, אך לא היה בה כדי הודאה בתחוקה במשעה. סימון, כבלש לשעבר, חייב היה להיות ערמומי יותר, אך חיוו נהרסו לפתע והוא היה מוטרד בדברים אחרים. הוא נתבקש להוציא מפיה דברים נוספים, בשיחת-טלפון שיערוך עימה ב-11.30 בלילה.

"שמעו", אמר, "רק רציתי לומר לך ש...מצאתי את הבהור שעשה את זה". "לא, לא. זה בסדר", השיבה. "אני עסוקה. אני... יש לי... אני עסוקה עם ניירות כאן".

הוא לא הצליח לשבור אותה; לפתע פיתאום נשמעה החותנת אדישה לחלוטין, לפחות בטלפון. ביחס לרצח שיזמה.

אחת לפני שבישר את החדשות בדבר הפרשה המורדה). המישפט נפתח ב-29 במארס אותה שנה. הטיעון המישפטי נגד החותנת היה רחוק מלהיות פשוט וקל. אף שנתפסה במעשה קשר, היה לה סיכוי לחמוק מן התוצאות מאחר שסימון, העד הראשי של התביעה, סירב להעיד נגדה. הוא חדל לשתף פעולה עם מישרד התובע-המחוזי, כאשר לא הצליח לקבל שיהרור-בערבות בתמורה. הוא הואשם בקשירת קשר במישפט-שלו, ב-15 חודש שקדם לכן, ונידון ל-15 שנות מאסר. קני ארדונל מעולם לא החליף דברים עם הגברת ריץ, וכך, להוציא ראיות נסיבתיות כבדות-מישקל, ההקלטה שערך סימון משיחתו עם הגברת ריץ היתה ההוכחה המוצקה היחידה שקשרה את הגברת ריץ למזימה.

על פניו במיסדרון; לקראת תום המישפט הורה השופט לסלקו מן האולם, ומר ריץ צעק: "אשוויץ! ארבע שנים!" ארדונל נהנה בכל לב מן החקירה-הנגדית, ומן המאמץ לבלבל את חוקרו. כאשר נשאל אם הוא מוכר בחוגי העולם התחתון, עורר פרץ-צוחק באולם כאשר השיב: "אני מוכר בהרבה חוגים. אני מוכר גם בכנסיה שלי".

התביעה התבססה בעיקר על 19 הקלטות, שהוצגו בפני בית-המישפט במשך שבועיים. השמעת שיחת ה"אכלתי אותו" הדרת מאתיים בין סימון לריץ היוותה את שיאה של מערכת התביעה של גולדסטון. דעתו של הברטר ליון היתה הפוכה, כמוכר. "הראיות יוכיחו כי הגברת ריץ לא הסכימה למזימה", אמר, "כי לא נטלה חלק

המועמד להירצח נפצע בצה"ל ונסע לעשות כסף בארצות-הברית

במזימה, לא היתה צד במזימה להרוג את אבנר רגב, לא שכרה איש להרוג את הד"ר רגב, וכי לא היתה אלא קורבן של ניסיונו של מישקו לעשות כן". הוא קיווה להוכיח כי ארדונל וסימון סחטו כסף מן הגברת ריץ באמצעות הד"ר רגב, ולא ניסו לבצע את "החזו" הרצח שלה. אך תיאוריה חליפית זו לא היתה ממקדת היטב, גם לא זכתה בעיון רציני. ליון, תחת הצלפותיו הבלתי-פוסקות של גולדסטון, נאלץ לנהל מאבק קשה ביותר. חבר המושבעים נראה משתעמם מחקירתו, ולא הגיב כלל על דרישותיו היומיומיות להכריז על ביטול המישפט בטענה שאין לו על מה להתבסס. היה ברור כי

התובע-המחוזי, ברוס גולדסטון, מי שפלט גם את סימון, האמין כן הלן ריץ אשמה. גולדסטון בן 47, כסוף-השיער ובעל המראה הנערי, הפסיד רק בשישה או שבעה מישפטים במשך ארבע-עשרה שנים, ובכך הדביק-ועבר את שיאו הנצבר של הבוס קודם שלו, ברטון רוברטס, ממשלכע 47 חברי-מושבעים ברציפות, בין 1973 ל-1976, להרשיע נאשמים בדין. (שיאו של רוברטס היה 41) אך ברוס ("ברוס מהדק-החבל", כפי שהוא מכונה בבית-המישפט), לא היה משוכנע מעל לכל ספק כי יש לשלוח את הגברת ריץ לכלא. דומה היה שהחקירה הסתיימה קודם זמנה, ושיחת-המפתח שהוקלטה בין סימון לבין

בענה של הנאשמת מוריס ריץ (משמאל)

...אשוויץ — 4 שנים!

תוכניתו של ליון היתה להכין את הקרקע לקראת עירעור לבסוף. שותפו, הפרקליט ויליאם ארלבאום, גיראה כמי שמודה ב-אשמתה של לקוחתם בהתמקחות-השווא של המישפט המוקדם, "זה לא יפה, מה שהיא עשתה", אישר ברלבאום שלא לציטוט, אף שמעולם לא אמר זאת לגולדסטון, אבל צריך להבין את הרקע שלה. גולדסטון לא הסכים לערוך עיסקה של הודאה-באשמה תמורת הבטחה של אי-מאסר.

ריץ היתה מעורפלת במיקצת, התובע-המ- חווי תהה גם בדבר האהדה שעשויה חברי המושבעים לרוחש לחותנת קטנה (1.55 מ') שעברה את השואה על בשרה. הפרקליט הרברט ליון ייצג את הנאשמת. את המוניטין הרב שלו רכש על-ידי סיוע לפושעים להשיג מישפט הגון. הארסון ריז, עוזרו שחור-העור של ליון, השגיח על בחירת המושבעים, שבהם נכללו לבסוף גם ארבעה כושים. הוא ישב ליד שולחן ההגנה, וכמעט שלא אמר מילה במהלך המישפט כולו. חברות קשישים דורשי-טוב ניהלה מערכה למען הנתבעת, מן השורה הראשונה של אולם המישפט. השופט, ג'ואל טיילר, הורה לאסור אחד

ספור עברה של הגברת ריץ הוגנה לפרוטוקול, למרות אזהרתו של השופט, באמצעות עדי-האופי שלה.

האשה חטפה את הילדה בת החמש וברחה עימה לישראל

"מניין אתה מכיר אותה?" שאל ליון את צ'ארלס באנק, ידידה של הגברת ריץ מאז ילדותה. "מפולין", היתה התשובה. "מאיזו שנה עד איזו שנה?" שאל ליון. "עד לשואה ב-1939..." השיב באנק. בשל סדרת-הטלוויזיה שואה שהוצגה באמריקה בדיוק בתקופה שבה נערך המישפט, נראה שלהתייחסות זו היה מישקל.

מתומכיה של הנאשמת, מעובדיו של אחד משותפי-הלעסקים של הגברת ריץ, על שהפציר באחד המושבעים שעמדו לבחירה להצביע בעד זיכוי. האיש סיפר לשוטרים כי שותפה של הגברת ריץ ביקש ממנו לשבת באולם ולצפות במישפט. הגברת ריץ, סיפר, הבטיחה, לדאוג לו" תמורת תמיכתו השקטה. מוריס ריץ, שליוחה ב"ת מדה את מישפטה של אשתו, פלט "מגול" בכל פעם שהתובע-המחוזי גולדסטון חלף

ליון נאלץ להסתכן ולהעלות את הגברת ריץ עצמה על דוכן העדים, שאם-לא-כן אי-אפשר היה להעמיד במבחן את שיחתה המרשיעה עם סימון. הוא הוביל אותה דרך פרשנות כבדה ומענה, שבה הסבירה בתום לב את הצהרותיה המזיקות ביותר.

למשל, הגברת ריץ החכישה שאמרה "אכלתי אותו" בקשר לדג שאכלה באותה ארוחת-הערב, היא לא התייחסה בכך, אמר, לשרידיו הטבועים של חתנה, אלא אמרה שהשה "אכלתי אותו", בהתייחסה לעצמות-הדג שנתקעו בגשר שיניה התחתית בות ובלעו לאחר-מכן. סימון הזהיר אותה לב לא תלם, "עוד כסף", אך היא אמרה שחשבה שהמדובר במזימת-סחיטה מיטרה רית שהסמל הארדמן הוכיח בשיחת-הטלפון שלו איתה. היא אמרה שאפילו לא שמעה את סימון אומר, "נתתי לו את ה- כסף", אף שהוא חזר על מישפט זה שלוש פעמים. היא אמרה שהיא חוששת שהמישפט טרה חושדת בה, שלא כדיון, כי היתה לה יד בהיעלמו של הד"ר רגב, כי שומרי-ראש שנשכרו על-ידי סימון סוחטים ממנה, כי ייתכן שמארשה גם היא מעורבת בעניין בצורה כלשהי, וכי סימון ניסה להעליל עליה דברים. הגברת ריץ הפגינה מבוכה כנה.

אך כאשר הגיעה שעתה של החקירה הנגדית, שינתה הגברת ריץ את גימת דבריה. תשובותיה לשאלותיו של התובע-המחוזי גולדסטון היו המקניות ומעורפלות, ולמרות אזהרות חוזרות ונישנות מצד ה- שופט טיילר, השתדלה לערפל את דבריה ככל האפשר. גולדסטון לא הירפה: הוא לחץ עליה בשאלות על אודות הקלטות המפתח, במשך שישה ימים מחתה ועטנה בתוקף לחפותה, בהכחישה אפילו ששנאה את חתנה ושידעה על המאבק המישפטי המתנהל להשגת אפטרופסות על דפנה. "איני מסוגלת להרוג אפילו זנבון!" צרחה ברגע מסויים.

"משום כך ביקשת מסימון שיעשה זאת, לא כן?" הטיח בה גולדסטון. "לא", הטיחה בו בזעם, "אתה יודע ש' הורי נהרגו ושראיתי כבר מספיק הרג!" רגעים אחדים לאחר-מכן שאל גולדסטון למה התכוונה כאשר אמרה לסימון, אם מצותתים לטלפון שלי אנחנו מחוסלים, כולנו".

"לא התכוונתי לסימון או לרוצח-השכיר", השיבה. "התכוונתי למישפחה שלי. בשביל המישפחה שלי, הבושה הגדולה ביותר תה- יה שיש לי קשר כלשהו לפושעים, וזה דבר שלא היה לי מעולם".

התובע-המחוזי ניצל את ההתייחסות ל- מישפחה על-מנת להעלות את עניין המניע- לרצח של הגברת ריץ. "ואת דואגת מאד למישפחתך, לא כן?" שאל.

"בהחלט", השיבה. "גם לנכדתך?"

"כן".

"וכשחשבת שמישהו עומד לקחת אותה לישראל, תיכננת להרוג את האיש?"

"לא נכון". השיבה הגברת ריץ, ודמעות ניקו בעיניה. "הוא לא התכוון לנסוע לישראל, הוא בא לכאן לעשות כסף... אם היה פטריט כזה, הוא היה עכשיו בישראל".

גולדסטון החליף נושא. מדוע עליה לח- שוש לעצמה כשהיא שומעת ש-מישהו מנסה לסחוט כסף מאשה חפה-מפשע? "לא, שמעת שגם אנשים חפים-מפשע מסתככים בצרות?" השיבה. "ראית מה קרה לגיימס ויטמור, הוא לא היה חף- מפשע, ובכל-זאת הסתכך בצרות? וג'ואן ליטל וכל האחרים? בגלל זה אני כאן, ואני חפה-מפשע".

התובע-המחוזי המשיך לחוץ. לב- סוף איבדה הגברת ריץ את שלוותה לחלוטין. "תפסיק להצביע עלי באצבע כמו מטאפ, ותפסיק להציק לי כאן?" צעקה. "כבר עברתי את זה בחיים שלי!"

חברי-המושבעים ישב ללא תגובה במהלך חילופי-הדברים הללו. גולדסטון לא יכול להחליט אם הוא מרחיק-לכת מדי עם העדה שלפניו. לקראת סיום החקירה-הנגדית, הע- סיק את המושבעים בדיון על קטע שגוי- במהלוקת בהקלטת השיחה ריץ-סימון. אף שהתעקש, שאושר על-ידי השופט כ"שמי- עה טובה" נשמע כדבר-מה מסיים, גולד- סטון היה משוכנע כי שמע דבר שונה לחלוטין.

בהקלטת נאמר: "ביום שני האחרון, שמע, ביום שני האחרון, פירסמו שהוא נערך". זאת אמרה הגברת ריץ לסימון בקשר להודעה שפורסמה על-ידי המישטרה על היעדרו של הד"ר רגב. "כן", אמר סימון.